

er ganske saaledes, som den skulde være. Jeg mener, at der f. Eks. med Hensyn til Statstilskuddet ikke er fuldt tilfredsstillende Regler. Det mærkes naturligvis særlig for Sanatoriernes Vedkommende i disse Dyrtsaarsaar, hvor Udgifterne stiger meget betydeligt. Jeg har i disse Dage set et Sanatorieregnskab, hvoraf det fremgaar, at Udgiften i 1914—15 var 35,11 pr. Sygedag, i 1915—16 steg den til 94,21, og i Regnskabsaaaret 1916—17 gik Udgiften op til 149,98 pr. Sygedag, og heri var ikke medregnet Renter og Afdrag paa den Gæld, Sanatoriet havde. Disse Tal gjaldt altsaa kun for Forplejningen, og hvad dermed hører sammen. Udgiften hertil var altsaa i disse 3 Aar steget fra 35,11 til 149,98 pr. Sygedag. Det er en ganske overordentlig vanskelig Stilling, disse Sanatorier er kommet i. Jeg tror, der vil være Grund til for Staten at hjælpe noget paa deres økonomiske Forhold og til at hjælpe ikke alene Nationalforeningens Sanatorier, men ogsaa dem, der ejes af Kommunerne. Det forekommer mig, at saadanne Kommuner, der har overtaget enkelte Sanatorier, vilde blive straffet noget for haardt, om de skulde bære disse Udgifter alene. Derfor vil jeg lægge et godt Ord ind for, at Staten har sin Opmærksomhed henvendt herpaa.

Jeg vil dernæst gøre opmærksom paa et Forhold, der vel nok rettelig, som nogle af de Spørgsmaal, et ærede Medlem fra Silkeborg omtalte, egentlig hører ind under Loven af 10. Maj 1912, men som maaske alligevel kan omtales ved denne Sags første Behandling, nemlig den Forskel, der er paa Betalingen for Børns og voksnes Ophold paa Sanatorium og det Statstilskud, der ydes, efter som det er voksne eller Børn. Den nævnte Lovs § 3 bestemmer, at Hospitaler og Sanatorier for at faa Statstilskud ikke maa kræve en Dagsbetaling, der overstiger for Hospitalernes Vedkommende 2 Kr. 50 Øre for voksne og 1 Kr. 66 Øre for Børn og for Sanatoriernes Vedkommende 3 Kr. for voksne og 2 Kr. 50 Øre for Børn. Der er altsaa i begge Tilfælde gjort Forskel mellem voksne og Børn. Ligeledes bestemmer samme Lovs § 6, at Statens Tilskud ikke maa overstige for Hospitalers Vedkommende 1,85 for voksne og 1,25 for Børn og for Sanatoriernes Vedkommende 2,25 for voksne og 1,85 for Børn. Denne Forskel forekommer mig ikke at være vel motiveret. Vedligeholdelsesudgifter og Forrentning er ens for vedkommende Sanatorium, enten det har Børnepatienter eller

voksne Patienter, og Børnepatienter kræver mere Tilsyn og større Personale end voksne. Der er altsaa her Tale om forøgede Udgifter, for saa vidt som Sanatoriet har Børnepatienter. Desuden er Forholdet vel som Regel det, at Børn kræver mere Kost end de voksne, idet man heldigvis faar Børnene til Behandling paa et mindre fremskredent Stadium af Sygdommen, hvorfor deres Appetit er større end mange voksne Patienters, som Sanatoriet faar paa et forholdsvis vidt fremskredent Stadium af Sygdommen, hvor de desværre kun har ringe Appetit. Jeg har set et Sanatorieregnskab, der udviser, at dette Sanatorium i de tre Aar har haft 14, 10 og 15 Børn og haft et Tab alene paa Grund af den Forskel, der er gjort i Lovens § 3, af 4,292 Kr. det ene Aar, 3,066 Kr. det andet og 4,599 Kr. det tredje Aar. Det, mener jeg, er uheldigt, og jeg vil henstille til den højtærede Justitsminister og det Udvalg, som faar med denne Sag at gøre, om der ikke var Grund til at rejse dette Spørgsmaal og gøre en Ændring i Loven af 10. Maj 1912. Jeg tror, det vilde være rigtigt at gennemføre en saadan Ændring og stille Sanatoriernes ens overfor Statstilskuddet, enten deres Patienter er voksne eller Børn. Det maa i det hele taget tilstræbes, at Børnene kommer paa Sanatorium i saa stor Udstrækning som muligt, for at Sygdommen kan blive standset paa et saa tidligt Stadium som muligt; og det tror jeg af en Grund til. Det fremgaar af § 9 i det foreliggende Lovforslag, som her er enslydende med den nugældende Lovs § 9, at Børn, som lider af smittefarlig Tuberkulose, ufortøvet skal tages ud af Skolen og derefter skal have Undervisning, som bestemmes af Skoleautoriteterne paa de forskellige Steder. Det er ganske overordentlig vanskeligt at skaffe disse Børn, i hvert Fald naar de er fra fattige Hjem, en saadan særlig Undervisning. Det kan ikke gøres i de mindre Kommuner. I de større er det maaske muligt, men jeg har ikke set noget Sted, hvor det er gjort paa tilfredsstillende Maade. I de mindre Kommuner kan der i hvert Fald ikke oprettes saadanne særlige Skoler for tuberkuløse Børn, og Smaakaars- og Middelstandshjem er ikke i Stand til at skaffe deres Børn, som er udtagne eller rettere udviste af Skolen, en Hjemmelærerinde eller lignende. Der er altsaa ingen anden Mulighed for at skaffe disse Børn en nogenlunde forsvarlig Undervisning end at samle dem paa disse Anstalter, der hedder Sana-